

РЕШЕНИЕ

№ 6119

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-18 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
като разгледа докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело № 20211100112335 по описа за 2021 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от „П.Л. БГ“ЕООД, с ЕИК:***** и адрес:гр. София, ж. к. „*****“, Бизнес Парк София, сграда ***** срещу В. Н. П., с ЕГН:***** и с постоянен адрес: гр. София, ул. ***** с която е предявен иск с правно основание чл. 236, ал.2 ЗЗД, вр. чл. 347, ал.2 ТЗ, вр. чл.122, ал.1 ЗЗД, с който се иска да бъде осъден ответникът В. Н. П., ЕГН ***** , в качеството му на солидарен длъжник да заплати на ищеца сумата от 42 962,91 евро или тяхната равностойност в лева, представляваща договорно обезщетение и формирано като сбор от дължимите от ответника суми за ползването на процесиите шест автомобиля за периода от месец февруари 2020 до месец юли 2021 включително, ведно със законна лихва за забава върху същата главницата от датата на завеждане на исковата молба- 12.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че в качеството си на Л.одател през 2015 и 2016 година е сключил шест броя договори за финансов Л. с Л.ополучател дружеството „И.“ ЕООД, ЕИК ***** , с едноличен собственик и управител В. Н. П., ЕГН ***** , както следва:

- 1) договор за финансов Л. № 11825 от 27.03.2015 (доказателство 2);
- 2) договор за финансов Л. № 12331 от 06.07.2015 (доказателство 3);
- 3) договор за финансов Л. № 12380 от 04.08.2015 (доказателство 4);
- 4) договор за финансов Л. № 13730 от 01.08.2016 (доказателство 5);
- 5) договор за финансов Л. № 14460 от 28.09.2016 (доказателство 6);
- 6) договор за финансов Л. № 14866 от 30.12.2016 (доказателство 7);

За всеки от тези шест договора, за изпълнението на поетите договорни задължения от страна на Л.ополучателя наред с него като солидарен длъжник се е задължило и физическото лице

В. Н. П., ЕГН *****, което изрично е приело и се е съгласило с приложимите към договорите общи условия. Съгласно клаузата за солидарност в Л.овия договор, ответникът отговаря заедно и солидарно с Л.ополучателя за всички настоящи и бъдещи задължения, произтичащи от или свързани договора за Л.. Солидарната отговорност е уговорена по следния начин:

1. посредством отделен анекс - за следните договори: анекс към договор 11825 (доказателство 8); анекс към договор 12331 (доказателство 9); анекс към договор 12380 (доказателство 10);
2. посредством подписана от гаранта специална клауза в самия договор за финансов Л. - за следните договори: договор 13730 (доказателство 5); договор 14460 (доказателство 6); договор 14866 (доказателство 7).

По всеки един от тези договори, в даден момент през срока на действие на договора Л.ополучателят е спрял плащанията без да има правно основание за това.

С покана за изпълнение и предупреждение за разваляне на договора, връчена на ответника на 31.01.2020г., ищецът е предупредил Л.ополучателят, че ако не изпълни задълженията си в предоставения затова срок ще счита сключените договори за прекратени (развалени) поради неизпълнение, като със същата покана е отправило и нарочна покана за връщане на автомобилите. Л.ополучателят не е изпълнил задълженията си в указания срок, поради което прекратяването (развалянето) на Л.овите договори е влязло в действие от 04. 02.2020г.

Въпреки развалянето на договорите ответникът е върнал автомобилите едва през месец август 2021г., като не е заплатил и дължимите се обезщетения.

Съгласно член 14.4. от подписаните между страните Общи условия, което правило е аналогично с разпоредбата на чл. 236, ал.2 ЗЗД Л.ополучателят дължи на Л.одателя обезщетение равно на една месечна Л.ова вноска за всеки започнат месец за периода, в който е задържал автомобила след прекратяване на договора за Л. до фактическото му връщане. Процесните суми представляват именно такива обезщетения по процесните шест Л.ови договора.

В законоустановения срок ответникът В. Н. П. е подал отговор, с който е заявил, че така предявеният иск е недопустим, тъй като същият е само солидарен длъжник. Ответникът оспорва иска по основание и размер и иска отхвърлянето му като неоснователен. Оспорва се процесните задълженията за обезщетение по договорите да са възникнали на 04.02.2020г. По случая е имало образувано ДП № 289/2021г., пр.пр. № 13464/21 по описа на СГП, което е приключило с Постановление за прекратяване на наказателно производство изх. № 13464/21.03.2022г. От проведеното разследване е видно, че В. П. не само, че не е извършил престъплението обсебване, а впоследствие е изплатил напълно процесните автомобили по договорите за Л., като собствеността върху тях е прехвърлена от ищеца „П.Л. БГ“ ЕООД на „С. Л.“ ЕООД, с управител В. П.. От Постановлението е видно още, че нотариалната покана за прекратяване на договорите е била връчена лично на ответника, на 16.09.2020 г., а не както се твърди в представената по делото покана, че същата е връчена на 31.01.2020г. От

представените от ответника доказателства е видно, че е представена нотариална покана с идентично съдържание, но с нотариална заверка на връчване на адрес: гр. Петрич, ул. „*****7, който адрес /видно от Договорите за финансов Л. и от ТР/ не е седалище на „И.“ ЕООД и е невъзможно същата да достигне до знанието на адресата. В тази връзка и на основание чл. 193, ал. 1 от ГПК оспорва в цялост истинността на представената от ищеца нотариална покана, като твърди, че е неистински, неавтентичен, подправен документ.

Ответникът е направил възражение за погасяване на процесните вземания по давност, тъй като същите се погасяват и изтичането на тригодишен давностен срок.

В срока по чл.372 ГПК ищецът е подал допълнителна искова молба, с която е предявил евентуално съединен иск за заплащане на процесните суми на основание Л.овите договори.

В срока по чл.373 ГПК ответникът е оспорил евентуално съединената претенция като нередовна.

В с.з. на СГС от 09.03.2023г. ищецът е депозирал молба за конкретизация на исковете. С протоколно определение от 09.03.2023г. съдът е оставил без движение производството по делото, като е дал на ищеца едноседмичен срок, в който да отстрани недостатъците на евентуално съединените искове.

С молба от 13.03.2023г. ищецът е отстранил недостатъците на евентуално съединения иск, поради което и с определение на СГС от 29.03.2022г. е приет за разглеждане в настоящето производство евентуално съединен иск от „П.Л. БГ“ЕООД, с ЕИК:***** и адрес:гр. София, ж. к. „*****, Бизнес Парк София, сграда ***** срещу В. Н. П., с ЕГН:***** и с постоянен адрес: гр. София, ул. ***** ако бъде установено, че не е налице разваляне на Л.овите договори, то ищецът претендира същите суми, но на различно основание като неплатени Л.ови вноски, както следва:

1. Л.ов договор № 11825 от 27.03.2015 (доказателство 2): тъй като в него е записан срок от 60 месеца, той се е прекратил поради изтичане на срока му на дата 27.03.2020 (тоест - през процесния период). В тази хипотеза за целия процесен период (от 04.02.2020 до 31.07.2021) ответникът отново дължи исканата сума от 7 745,71 евро, като за една част от процесния период (а именно: от 04.02.2020 до 27.03.2020) основанието е неплатени Л.ови вноски, а за останалата част от процесния период (а именно: от 28.03.2020 до 31.07.2021) основанието е член 14.4. от Общите условия за Л.. Ако приемем, че първата част от периода представлява 9,74 процента от целия процесен период (53 от общо 544 дни), тогава: за първата част от процесния период ни се дължат 9,74 % от 7 745,71 евро, което прави 754,43 евро, а за втората част от процесния период ни се дължи остатъкът от 6 991,28 евро.

2. Л.ов договор № 12331 от 06.07.2015 (доказателство 3): тъй като в него е записан срок от 72 месеца, той се е прекратил поради изтичане на срока му на дата 06.07.2021 (тоест - през процесния период). В тази хипотеза за целия процесен период (от 04.02.2020 до 31.07.2021) ответникът отново дължи исканата сума от 3 807,66 евро, като за една част от процесния период (а именно: от 04.02.2020 до 06.07.2021) основанието е неплатени Л.ови

вноски, а за останалата част от процесния период (а именно: от 07.07.2021 до 31.07.2021) основанието е член 14.4. от Общите условия за Л.. Ако приемем, че първата част от периода представлява 28,3 процента от целия процесен период (154 от общо 544 дни), тогава: за първата част от процесния период ни се дължат 28,3 % от 3 807,66 евро, което прави 1 077,57 евро, а за втората част от процесния период ни се дължи остатъкът от 2 730,09 евро.

3. Л.ов договор № 12380 от 04.08.2015 (доказателство 4): тъй като в него е записан срок от 72 месеца, той се е прекратил поради изтичане на срока му на дата 04.08.2021 (тоест - след процесния период). В тази хипотеза за целия процесен период (от 04.02.2020 до 31.07.2021) ответникът отново ни дължи исканата от нас сума от 9 177,96 евро, но вече само на основание неплатени Л.ови вноски.

4. Л.ов договор № 13730 от 01.08.2016 (доказателство 5): тъй като в него е записан срок от 60 месеца, той се е прекратил поради изтичане на срока му на дата 01.08.2021 (тоест - след процесния период). В тази хипотеза за целия процесен период (от 04.02.2020 до 31.07.2021) ответникът отново дължи исканата сума от 3 458,48 евро, но вече само на основание неплатени Л.ови вноски.

5. Л.ов договор № 14460 от 28.09.2016 (доказателство 6): тъй като в него е записан срок от 60 месеца, той би се прекратил поради изтичане на срока му на дата 28.09.2021 (тоест - след процесния период). В тази хипотеза за целия процесен период (от 04.02.2020 до 31.07.2021) ответникът отново ни дължи исканата от нас сума от 3 116,44 евро, но вече само на основание неплатени Л.ови вноски.

6. Л.ов договор № 14866 от 30.12.2016 (доказателство 7): тъй като в него е записан срок от 72 месеца, той би се прекратил поради изтичане на срока му на дата 30.12.2022 (тоест - след процесния период). В тази хипотеза за целия процесен период (от 04.02.2020 до 31.07.2021) ответникът отново дължи исканата сума от 15 656,66 евро, но вече само на основание неплатени Л.ови вноски.

Ответникът оспорва допустимостта и основателността на евентуално съединените иски по подробно изложени съображения. Ответникът твърди, че е заплатил всички суми по процесните договори, поради което и не дължи нищо на ищеца.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Софийски градски съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявените иски са допустими, поради което и следва да се произнесе по съществото на делото.

По основателността:

Няма спор между страните по делото, че същите са били валидно обвързани от процесните шест договора за финансов Л. както следва:

1) договор за финансов Л. № 11825 от 27.03.2015г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ПАСАТ ХАЙЛАЙН 2.0 ТДИ ДИЗЕЛ (VOLKSWAGEN Passat Highline 2.0 TDI Diesel) с рама № WVWZZZ3CZFE416730, двигател № CRL 129490 и рег. № *****, сключен за срок от 5 години;

2) договор за финансов Л. № 12331 от 06.07.2015г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ГОЛФ ДИЗЕЛ (VOLKSWAGEN Golf Diesel) с рама № WVWZZZAUZFP058396, двигател № CLHC 75098 и рег. № *****, сключен за срок от 6 години;

3) договор за финансов Л. № 12380 от 04.08.2015г. за лек автомобил АУДИ КУЗ 2.0 ТДИ КУАТРО ДИЗЕЛ (AUDI Q3 Sport 2.0 TDI quattro Diesel) с рама № WAUZZZ8U0FR004480, двигател № CUW 100156 и рег. № *****, сключен за срок от 6 години;

4) договор за финансов Л. № 13730 от 01.08.2016г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ГОЛФ КОМФОРТЛЕЙН 1.6 ТДИ БМТ (VW Golf Comfortline 1.6TDI BMT) с рама № WVWZZZAUZFP058031, двигател № CLHC74164 и рег. № *****, сключен за срок от 5 години;

5) договор за финансов Л. № 14460 от 28.09.2016г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ЛНФ КАДИ ТРЕНДЛЕЙН ТДИ (VW LNF Caddy Trendline TDI) с рама № WV2ZZZ2KZDX093973, двигател № CAYV24675 и рег. № *****, сключен за срок от 5 години;

6) договор за финансов Л. № 14866 от 30.12.2016г. за лек автомобил АУДИ А7 СПОРТБАК 3.0 ТДИ (Audi A7 Sportback 3.0 TDI) с рама № WAUZZZ4G1GN148239, двигател № CVU030721 и рег. № *****, сключен за срок от 6 години.

Няма спор, че ищецът „П.Л. БГ“ЕООД е специализирано дружество с предмет на дейност:финансов Л., като процесните леки автомобили са регистрирани на негово име, както и че е предоставил на ответника „И.“ЕООД автомобилите, предмет на процесните шест договора.

По всеки от процесните шест договора, за изпълнението на поетите договорни задължения от страна на Л.ополучателя, наред с него като солидарен длъжник се е задължило и физическото лице В. Н. П., ЕГН *****, което изрично е приело и се е съгласило с приложимите към договорите общи условия. Съгласно клаузата за солидарност в Л.овия договор, ответникът отговаря заедно и солидарно с Л.ополучателя за всички настоящи и бъдещи задължения, произтичащи от или свързани договора за Л.. Солидарната отговорност е уговорена по следния начин:

1. посредством подписан от ответника отделен анекс - за следните договори: анекс към договор 11825 (доказателство 8); анекс към договор 12331 (доказателство 9); анекс към договор 12380 (доказателство 10);

2. посредством подписана от ответника специална клауза в самия договор за финансов Л. - за следните договори: договор 13730 (доказателство 5); договор 14460

(доказателство 6); договор 14866 (доказателство 7).

Видно от заключението по ССЕ на в.л.Л. Б. към месец февруари 2020г. незаплатените задължения на „И.“ ЕООД, ЕИК *****, към „П.Л. БР ЕООД, ЕИК *****, по всеки един от описаните в исковата молба шест договора за Л., разбити по счетоводни пера са следните:

- По Договор за финансов Л. № 11825 от 27.03.2015 - 3 561,17 лева или 1820,80 евро;
- По Договор за финансов Л. № 12331 от 06.07.2015 - 1 750,74 лева или 895,14 евро;
- По Договор за финансов Л. № 12380 от 04.08.2015 - 4 219,91 лева или 2 157,61 евро;
- По Договор за финансов Л. № 13730 от 01.08.2016 - 1987,02 лева или 1 015,94 евро;
- По Договор за финансов Л. № 14460 от 28.09.2016 - 1865,57 лева или 953,85 евро;
- По Договор за финансов Л. № 14866 от 30.12.2016 - 9 006,40 лева или 4 604,90 евро;

С нотариална покана /л.123 и сл. от делото/, предоставена за връчване при нотариус Ф.Ш., с район на действие РС-Петрич на 28.11.2019г., ищецът е отправил покана до „И.“ЕООД, с която го уведомява, че е в просрочие по заплащане по 17 договора за Л., сред които и процесните шест договора, като са посочени и конкретните просрочени суми. На Л.ополучателя е даден тридневен срок от получаване на поканата за доброволно изплащане на сумите, като в противен случай ищецът счита договорите за развалени поради неизпълнение.

Съдът намира, че същата нотариална покана е редовно връчена на Л.ополучателя и след изтичане на срока за доброволно изпълнение процесните договори за Л. са развалени, считано от 04.02.2020г.

Не се спори по делото, а и от приетите писмени доказателства е видно, че ответникът е върнал фактически автомобилите през месец август 2021г., след което ищецът се е разпоредил с тях в полза на различни дружества, чиито едноличен собственик на капитала е ответника.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ответното дружество е осъществявало фактическа власт върху процесните автомобили за исковия период- от развалянето на процесните договори на 04.02.2020г. до 31.07.2021г./вкл./

Видно от заключението по допълнителната ССЕ на в.л.Л. Б. за периода от 04.02.2020г. до 31.08.2021г. ищецът претендирано обезщетение в размер на 17 (седемнадесет) на брой месечни Л.ови вноски на основание член 14.4 от Общите условия за Л.. Видно от същото заключение общият размер на същото обезщетение е от 38 812,02 евро без ДДС или сумата от 42 962,91 евро в ДДС.

Съгласно константната практика на ВКС по приложението на чл. 236, ал. 2 ЗЗД, ако след прекратяване на наемното правоотношение наемателят продължи ползуването на наетата вещ, въпреки противопоставянето на наемодателя, той дължи обезщетение. Конкретният размер на обезщетението, което дължи бившия наемател за ползуването на вещта не може да бъде по-нисък от уговорения наем и същото ще бъде съизмеримо със средната пазарна цена, ако ищецът докаже, че в периода когато е бил лишен от ползуване, тази цена е надвишавала по размер уговорения наем. В тази връзка размерът на средния пазарен наем на ползуваната вещ подлежи на изследване, когато се претендират вреди над договорения наем по прекратения договор, но това не е необходимо когато заявената претенция за обезщетение е до размера на получаваната наемна цена. В този смисъл са постановените по реда на чл. 290 ГПК решения на различни състави на ВКС, както следва: р. № 391/26.05.2010 г. по гр. дело № 765/2009 г. на III г.о.; р. № 422/21.05.2010 г. по гр. дело № 981/2009 г. на III г.о.; р. № 146/01.12.2010 г. по т.дело № 934/2009 г. на II т.о.; р. № 54/11.07.2011 г. по т.дело № 377/2010 г. на II т.о.; р. № 125/11.09.2013 г. по т.дело № 612/2011 г. на II т.о. и др., които съгласно т. 2 от ТР № 1/2009 г. на ОСГТК на ВКС са задължителни за долустоящите съдебни инстанции. Приетото в цитираните решения разрешение на поставения материалноправен въпрос се споделя и от настоящия съдебен състав на ВКС.

Предвид гореизложеното съдът намира, че "П.Л. БГ"ЕООД, в качеството си на Л.одател, и „И.“ ЕООД, ЕИК *****, с едноличен собственик и управител ответникът В. Н. П., са били валидно обвързани от процесните шест броя договори за финансов Л.. Поради виновно неизпълнение на задължения от Л.ополучателя ищецът е развалил процесните договори за Л., считано от 04.02.2020г. С прекратяване на правната връзка, резултат от разваляне на договорите за финансов Л. , задълженията на Л.ополучателя, произтичащи от тях се прекратяват за в бъдеще, но се поражда задължение за връщане на движимите вещи, предоставени му за ползване. В настоящето производство е безспорно установено, че Л.ополучателят е продължил да упражнява фактическа власт върху процесните леки автомобили през процесния период 04.02.2020г. до 31.07.2021г./вкл./, като е върнал фактически автомобилите през месец август 2021г.

В този случай, в приложение на разрешенията, дадени с решение № 146 от 01.12.2010 г. по т. д. № 934/2009 г., Т. К., II Т. О. на ВКС и решение № 391 от 26.05.2010 г. по гр. д. № 765/2009 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, следва да се приеме, че при продължило от страна на Л.ополучателя ползване на Л.овото имущество, въпреки противопоставянето на Л.одателя, той дължи обезщетение и трябва да изпълнява всички задължения, произтичащи от прекратените договори за Л., към които се прилага съответно чл. 236, ал. 2 ЗЗД. В задължителната практика по приложение на последната разпоредба е прието, че наемателят, макар да е лишен от правно основание да ползва вещта, е длъжен да изпълнява всички задължения, произтичащи от прекратения договор за наем: да пази вещта, да си служи с нея според предназначението ѝ (респ. според уговореното в прекратения договор предназначение), както и да плаща наемната цена, заедно с обезщетение за противоправното

(в нарушение на договора и закона) ползване. По силата на препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ към договорите за Л. се прилагат съответно правилата на нормативната уредба, отнасяща се към договора за наем, с изключение на изрично посочени норми, като приложението на чл. 236, ал. 2 ЗЗД не е изключено от предметния обхват на препращането, затова и Л.ополучателят дължи да изпълнява договорните си задължения до връщането на вещите, тъй като тези задължения дефинитивно са еквивалентни на престацията на Л.одателя да предостави ползването на оборудването. След като тази престация Л.одателят продължава да получава фактически, макар и неправомерно - при прекратена облигационна връзка, то по силата на закона, а и съобразно уговореното в процесните договори, дължи да престира насрещно.

Съгласно член 14.4. от подписаните между страните Общи условия, което правило е аналогично с разпоредбата на чл. 236, ал.2 ЗЗД Л.ополучателят дължи на Л.одателя обезщетение равно на една месечна Л.ова вноска за всеки започнат месец за периода, в който е задържал автомобила след прекратяване на договора за Л. до фактическото му връщане.

По делото са приети като доказателства планове за плащанията към всеки един от процесните шест договора за Л. /л.111 и сл. от делото/. От същите е видно, че всяка Л.ова вноска се състои от няколко компонента, като включва главница, лихва, застраховка и ДДС.

Предвид гореизложеното Л.ополучателят дължи на ищеца плащане на сумата от 42 962,91 евро в ДДС, представляваща обезщетение за ползването на процесиите шест автомобила за периода от месец февруари 2020 до месец юли 2021 включително.

За изпълнението на поетите договорни задължения от страна на Л.ополучателя наред с него и като солидарен длъжник се е задължил и ответника В. Н. П.. Същият изрично е приел и се е съгласил с приложимите към договорите общи условия. А съгласно чл.7 от Общите условия ако договорът е подписан от солидарен длъжник възниква договорна солидарност по смисъла на чл.121, ал.1 ЗЗД. ПОРШЕ има право да иска изпълнение директно от солидарния длъжник без да предявява претенцията си първо към клиента. Съгласно клаузата за солидарност в Л.овия договор ответникът отговаря заедно и солидарно с Л.ополучателя за всички настоящи и бъдещи задължения, произтичащи от или свързани с договора за Л.. Съдът намира, че в съответствие с константната съдебна практика, при уговорена пасивна солидарност, кредиторът може да насочи по свой избор претенцията си към всеки от солидарните длъжници. Поради това и главният иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 42 962,91 евро в ДДС, представляваща обезщетение за ползването на процесиите шест автомобила за периода 04.02.2020г. до 31.07.2021г./вкл./, е основателен и следва да бъде уважен.

На основание чл.86 ЗЗД върху главницата следва да бъде присъдена и законна лихва за забава, считано от датата на завеждане на исковата молба- 12.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира, че поради несбъждане на вътрешнопроцесуалното условие не следва да бъде разглеждан евентуално съединения иск.

Съдът намира за неоснователни следните възражения на ответника:

1. Неоснователно е възражението на ответника, че по процесните шест Л.ови договора няма дължими суми. Това възражение на ответника е опровергано от констатациите на ССЕ и допълнителната ССЕ, както и от липсата на писмени доказателства за плащане на процесните задължения.

2. Неоснователно е възражението на ответника, че процесната нотариална покана е неистински, неавтентичен, подправен документ.

Съдът намира, че връчването на процесната нотариалната покана е осъществено при условията на чл. 50, ал. 4 ГПК, чрез залепване на уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК, като уведомяването чрез нотариална покана е допустимо с оглед разпоредбата на чл. 50 ЗННД. Според нея, при връчването на нотариални покани от нотариуса, респективно от натоварен от него служител, се спазват правилата на чл. 37 - чл. 58 ГПК. Съгласно чл. 50, ал. 4 ГПК в случаите, при които връчителят не намери достъп до канцеларията на юридическото лице или не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, е длъжен да залепи уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК, като не се поставя изискване адресатът да е напуснал адреса. Целта на залепването на уведомлението е адресатът да се яви на указаното в него място в двуседмичен срок да получи съответните книжа, като при неявяване в срока да получи книжата, с неговото изтичане се счита, че същите са връчени съгласно чл. 47, ал. 5 ГПК. Доколкото по делото е установено наличието на предпоставките на чл. 50, ал. 4 ГПК, то за уведомяването на Л.ополучателя са приложими предвидените в чл. 47, ал. 5 ГПК последици.

Относно обстоятелствата по връчването на поканата и спазването на изискванията на чл. 47, ал. 1 от ГПК следва да бъде кредитирано извършеното от нотариуса по реда на чл. 592, ал. 1 изр.2 от ГПК отбелязване за връчване, което не е опровергано от ищеца. По смисъла на постановеното по реда на чл. 290 от ГПК Решение № 163 от 25.02.2016 г. по т.д. № 2335/2014 г. на ВКС, ТК, II т.о., нотариалното удостоверяване за връчване на нотариалната покана и залепването на уведомлението на основание чл. 47 от ГПК, както и отбелязването на конкретните обстоятелства, поради които нотариалната покана не е могла да бъде връчена, имат характер на официален свидетелстващ документ, с който нотариусът удостоверява конкретни факти и обстоятелства и извършени действия. Като официален свидетелстващ документ нотариалното удостоверяване и изготвеният от нотариуса констативен протокол се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила за удостоверените в него факти, на основание чл. 179 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 193, ал. 3 от ГПК тежестта за доказване неистинността /неавтентичност или неверност/ на официален документ пада върху страната, която го оспорва. А в процесния случай от събраните по делото доказателства се доказва, че същата е истински документ- автентичен и верен.

Видно от удостоверение №64/24.07.2023г. на И.Ш., помощник- нотариус при нотариус Ф.Ш., с район на действие РС-Петрич, неоспорено от страните, процесната нотариална покана е представена от ищеца на 28.11.2019г., като в същата е посочено

седалището и адреса на управление на „И.“ЕООД в гр.Петрич, ул.“***** Именно на този адрес са извършени посещенията на адреса, последното от които е на 16.01.2020г., като на 18.01.2020г. е залепено уведомление /л.508 делото/, че в двуседмичен срок Л.ополучателят може да се яви в кантората за получаване на нотариалната покана. В указания срок последният не е изпратил представител за получаване, поради което и нотариалната покана е оформена като връчена на 30.01.2020г. при условията на чл.50, ал.4 ГПК, вр. чл.47, ал.5 ГПК.

При служебно извършена справка в ТРРЮЛНЦ е видно, че седалището и адреса на управление на „И.“ЕООД за периода 19.08.2008г.-26.03.2020г. е в гр.Петрич, ул.“*****

Приложената към отговора нотариална покана /л.248 и сл./, в която като адрес на ответника е посочен гр. Петрич, ул. „*****7, не разколебава горепосочените изводи на съда. Касае се за техническа грешка при поставяне на щемпел от помощник- нотариуса, която е своевременно отстранена по надлежния ред. Грешката в адреса не се е отразила на редовността на връчването на нотариалната покана.

2.Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че искът е неоснователен доколкото в наказателното производство е установено, че няма извършено престъпление, а всички суми са изплатени. Действително ДП № 289/2021г., пр.пр. № 13464/21 по описа на СГП, е приключило с Постановление за прекратяване на наказателно производство изх. № 13464/21.03.2022г., като е установено, че ответникът П. не е извършил престъплението обсебване. В същото производство е установено, че собствеността върху процесните автомобили е прехвърлена от ищеца „П.Л. БГ“ ЕООД на „С. Л.“ ЕООД, с управител В. П.. Съдът обаче намира, че няма идентичност между липсата на престъпление от страна на управителя П. и изпълнението на задълженията по процесните договори за Л. от Л.ополучателя „И.“ЕООД, чиито едноличен собственик на капитала е ответника, който е гарантирал в лично качество при условията на солидарност за изпълнението на договорните задължения. Неуредените облигационни отношения между страните рядко съставляват и престъпление. Констатациите в мотивите на постановлението за прекратяване на наказателното производство не обвързват гражданския съд.

3. Задължението за заплащане на ДДС е уредено от императивните норми на съответните нормативни и подзаконовни нормативни актове на данъчното право. Една от основните характеристики на договора за финансов Л. е, че размерът на Л.овото възнаграждение /общата стойност на Л.овите вноски/ е калкулирано по такъв начин, че покрива първоначалната стойност на актива /вещта/, разноските на Л.одателя и неговата печалба. Правото на Л.одателя да ползва данъчен кредит е един от основаните елементи, въз основа на които е изчислена Л.овата цена по договора и дължимите от Л.ополучателя суми. ДДС е един от компонентите на месечната Л.ова вноска, която се използва като основа за определяне на договорното обезщетение по чл.14.4. от Общите условия.

4.Неоснователно е и възражението на ответника, че процесните суми са погасени с изтичането на тригодишната давност. Предвид настъпване изискуемостта на процесните

вземания на 04.02.2020г. то и към датата на образуване на настоящето производство- 12.10.2021г., същата давност не е изтекла.

По разноските:

С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 7415,04лв., представляваща направени по делото разноски за държавна такса, възнаграждение на особен представител и експертизи.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. Н. П., с ЕГН:***** и с постоянен адрес: гр. София, ул. ***** да заплати на „П.Л. БГ“ЕООД, с ЕИК:***** и адрес:гр. София, ж. к. „*****, Бизнес Парк София, сграда ***** на основание чл. 236, ал.2 ЗЗД, вр. чл. 347, ал.2 ТЗ, вр. чл.122, ал.1 ЗЗД, сумата от 42 962,91 евро, представляваща договорно обезщетение, формирано като сбор от дължимите се от „И.“ ЕООД, с ЕИК:*****, суми за ползването на леките автомобили за периода от 04.02.2020г. до 31.07.2021г./вкл./, след развалянето на

1) договор за финансов Л. № 11825 от 27.03.2015г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ПАСАТ ХАЙЛАЙН 2.0 ТДИ ДИЗЕЛ (VOLKSWAGEN Passat Highline 2.0 TDI Diesel) с рама № WVWZZZ3CZFE416730, двигател № CRL 129490 и per. № *****,

2) договор за финансов Л. № 12331 от 06.07.2015г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ГОЛФ ДИЗЕЛ (VOLKSWAGEN Golf Diesel) с рама № WVWZZZAUZFP058396, двигател № CLHC 75098 и per. № *****,

3) договор за финансов Л. № 12380 от 04.08.2015г. за лек автомобил АУДИ КУЗ 2.0 ТДИ КУАТРО ДИЗЕЛ (AUDI Q3 Sport 2.0 TDI quattro Diesel) с рама № WAUZZZ8U0FR004480, двигател № CUW 100156 и per. № *****, сключен за срок от 6 години;

4) договор за финансов Л. № 13730 от 01.08.2016г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ГОЛФ КОМФОРТЛЕЙН 1.6 ТДИ БМТ (VW Golf Comfortline 1.6TDI BMT) с рама № WVWZZZAUZFP058031, двигател № CLHC74164 и per. № *****,

5) договор за финансов Л. № 14460 от 28.09.2016г. за лек автомобил ФОЛКСВАГЕН ЛНФ КАДИ ТРЕНДЛЕЙН ТДИ (VW LNF Caddy Trendline TDI) с рама № WV2ZZZ2KZDX093973, двигател № САУV24675 и per. № *****,

6) договор за финансов Л. № 14866 от 30.12.2016г. за лек автомобил АУДИ А7 СПОРТБАК 3.0 ТДИ (Audi A7 Sportback 3.0 TDI) с рама № WAUZZZ4G1GN148239, двигател № CVU030721 и per. № *****,

, ведно със законна лихва за забава върху главницата от датата на завеждане на исковата молба- 12.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ евентуално съединените искове в настоящето производство.

ОСЪЖДА В. Н. П., с ЕГН:***** и с постоянен адрес: гр. София, ул. ***** да заплати на „П.Л. БГ“ЕООД, с ЕИК:***** и адрес:гр. София, ж. к. „*****, Бизнес Парк София, сграда ***** сумата от 7415,04лв., представляваща направени по делото разноски за държавна такса, възнаграждение на особен представител и експертизи.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд- гр.София в двуседмичен срок от връчване на препис от решението на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____